

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1879

гр. Пловдив, 03.08.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в закрито заседание на трети август през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светлана Анг. Станева

Членове: Недялка Д. Свиркова Петкова
Мирела Г. Чипова

като разгледа докладваното от Мирела Г. Чипова Въззивно частно гражданско дело № 20225300501939 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 274 и следващите, вр. чл. 413, ал. 2 ГПК.

Образувано е по частна жалба, подадена от „ПРОФИ КРЕДИТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК: 175074752, чрез пълномощника му юрисконсулт И., против разпореждане от 01.04.2022 г., обективизирано в Заповед № 2452 от същата дата за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по ч. гр. д. № 3658 по описа на РС – Пловдив за 2022 г., с което е отхвърлено заявлението на жалбоподателя за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК против длъжниците Д. В. Б., ЕГН: *****, М.В. К. (Б.а), ЕГН: *****, и Г. В. АНД. (Б.а), ЕГН: *****, за сумата от 2566,72 лв., представляваща договорна лихва по договор за потребителски кредит № ***** от 24.02.2014 г. за периода 02.05.2014 г. – 02.03.2018 г.

В жалбата са изложени подробни оплаквания за неправилност на обжалваното разпореждане. Оспорват се изводите на първоинстанционния съд за недействителност на клаузата, установяваща размера на договорната лихва. Отправя се искане за отмяна на обжалваното разпореждане и вместо него да се постанови издаването на заповед за изпълнение за посоченото вземане.

Препис от жалбата не е връчван на длъжника съобразно правилото на чл. 413, ал. 2 ГПК.

Пловдивският окръжен съд, след като взе предвид наведените от жалбоподателя доводи и се запозна с представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Частната жалба е подадена в срока по чл. 275 ГПК от надлежна страна срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество, подадената частна жалба, се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Производството пред първата инстанция е образувано по подадено от „ПРОФИ КРЕДИТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК против длъжниците Д. В. Б., ЕГН: *****, М.В. К. (Б.а), ЕГН: *****, и Г. В. АНД. (Б.а), ЕГН: ***** – тримата като наследници по закон на починалия преди процеса кредитополучател В.Г.Б., ЕГН: *****, с предмет вземания, произтичащи от сключен между заявителя и общия на длъжниците жалбоподател договор за потребителски кредит № ***** от 24.02.2014 г., в това число и процесното за сумата от 2566,72 лв. - договорна лихва за периода 02.05.2014 г. – 02.03.2018 г.

Първоинстанционният съд е отказал да издаде заповед за изпълнение за претендираното вземане за договорна лихва, като е изложил съображения, че клаузата, установяваща размера ѝ, накърнява договорното равноправие между страните, противоречи на добрите нрави и е в разрез с принципа на добросъвестността при договарянето, поради което се явява нищожна. Цитирал е съдебна практика, според която максималният размер, до който съгласението за плащане на възнаградителна лихва е действително, е не повече от трикратния размер на законната такава.

Съгласно разпоредбата на чл. 411, ал. 2, т. 2 и т. 3 ГПК не може да се издаде заповед за изпълнение, ако искането е в противоречие със закона или с добрите нрави, както и ако искането се основава на неравноправна клауза на договор, сключен с потребител, или е налице обоснована вероятност за това.

Видно от приложения към заявлението договор за потребителски кредит, сумата по кредита възлиза на 1300 лв. и подлежи на връщане на 48 месечни вноски от по 82,16 лв. всяка при годишен лихвен процент от 71,04% и годишен процент на разходите (ГПР) 99,41%. Настоящият състав на съда споделя изводите на районния съд за нищожност на клаузата за възнаградителна лихва. В тази връзка следва да се обърне внимание, че с изменението на ЗПК се предвиди максимален праг на размера на ГПР, а именно – пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и валута, определена с Постановление на МС на РБ. Разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК е създадена с §6 ЗИДЗПК (обн. ДВ, бр. 35 от 22.04.2014 г., в сила от 23.07.2014 г.), като в §13 от ПЗР на ЗИДЗПК е предвидено, че разпоредбите на закона не се прилагат за договорите за кредит, сключени преди датата на влизането му в сила, освен по отношение на такси, обезщетения и неустойки по § 9, т. 3 от закона, т.е. във връзка с измененията на чл. 32, ал. 8 ЗПК. Възнаградителната лихва е компонент от ГПР съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК и размерът ѝ подлежи на договаряне, като условието е същата, заедно с другите разходи по кредита, формиращи ГПР, да не надвишават посочения максимум. Преди приемането на този максимален праг на ГПР по потребителски кредити не е съществувала норма, регулираща

оскъпяването на кредита, поради което съдът е извеждал изводите си от общите правни принципи и морални норми. В тази насока трайно се е приемало от съдебната практика, че максималният размер на лихвата (възнаградителна или такава за забава) следва да е ограничен, а уговорка, предвиждаща възнаградителна лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва, а за обезпечени кредити – двукратния размер на законната лихва, противоречи на добрите нрави (в този смисъл Решение № 906/ 30.12.2004 г. по гр. д. № 1106/2003 ВКС – II ГО, Решение № 378/ 18.05.2006 г. по гр. д. № 315/ 2005 г. на ВКС – II ГО, Решение № 1270/ 09.01.2009 г. по гр. д. № 5093/ 2007 г. на ВКС – II ГО, Определение № 901/ 10.07.2015 г. по гр. д. № 6295/ 2014г на ВКС – IV ГО.). Процесният договор е сключен преди влизане в сила на посоченото законово изменение, поради което правилно първоинстанционният съд е направил преценка на действителността на уговорката за възнаградителна лихва на база изискването на закона при договаряне между страните да не се накърняват добрите нрави и принципите за справедливост и добросъвестно упражняване на права. В случая уговореният в договора размер на възнаградителна лихва от 71,04% надхвърля значително (повече от два пъти) трикратния размер на законната лихва, който е около 30 %, а претендираната със заявлението лихва надвишава почти двукратно предоставения кредит. Този размер се намира да противоречи на добрите нрави, от една страна с оглед на посочената по-горе съдебна практика, и от друга, защото нарушава принципите на справедливостта и на добросъвестността в гражданските и търговските взаимоотношения, както правилно е приел първоинстанционният съд, отказвайки да издаде заповед за изпълнение за сумата от 2566,72 лв. - договорна лихва за периода 02.05.2014 г. – 02.03.2018 г.

Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното разпореждане като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане от 01.04.2022 г., обективизирано в Заповед № 2452 от същата дата за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, издадена по ч. гр. д. № 3658 по описа на РС – Пловдив за 2022 г., с което е отхвърлено заявлението на „ПРОФИ КРЕДИТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК: 175074752, за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК против длъжниците Д. В. Б., ЕГН: *****, М.В. К. (Б.а), ЕГН: *****, и Г. В. АНД. (Б.а), ЕГН: *****, за сумата от 2566,72 лв., представляваща договорна лихва по договор за потребителски кредит № ***** от 24.02.2014 г. за периода 02.05.2014 г. – 02.03.2018 г.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____